

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 3 maj 1898, kl. 2 e. m.

Särskilda utskottets n:o 1 memorial, i anledning af dels återremiss, dels skiljaktiga beslut rörande vissa delar af utskottets utlåtande n:o 1 i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition n:o 28 samt två i följd af samma proposition väckta motioner.

I utlåtande n:o 1, med anledning af dels Kongl. Maj:ts nådiga proposition n:o 28, med förslag till lag angående ändring i vissa delar af giftermålsbalken m. m., dels två i följd af nämnda proposition inom Andra Kammaren väckta motioner, den ena af herr A. P. Gustafsson och den andra af herr D. Persson, har utskottet hemställt:

1:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändring i vissa delar af giftermålsbalken icke kunde oförändradt godkännas, ville i anledning af såväl Kongl. Maj:ts proposition som herr D. Perssons motion för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

2:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändrad lydelse af 19 kap. 4 § ärfdabalken icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

3:o) att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändrad lydelse af 1 kap. 8 § handelsbalken icke måtte af Riksdagen antagas;

4:o) att Riksdagen, med förklarande, att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändrad lydelse af 70 § utsökningslagen icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

5:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändrad lydelse af 5 § konkurslagen icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

6:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag om boskilnad icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

7:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändring i förordningen huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo den 18 september 1862 icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

8:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag om bodelning vid äktenskapsskilnad, så ock om fränskild hustrus ansvarighet för gäld i boet icke kunde oförändradt godkännas, måtte för sin del antaga en lag i ämnet af den lydelse utlåtandet utvisar;

9:o) att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts förslag till lag om ändrad lydelse af 39 och 40 §§ i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875 icke kunde godkännas, måtte, med anledning af Kongl. Maj:ts proposition, för sin del antaga en lag om ändrad lydelse af 39 § i nämnda förordning af den lydelse utlåtandet utvisar;

10:o) att herr D. Perssons motion icke i vidare mån, än hvad utskottets under 1:o) gjorda hemställan innefattade, måtte af Riksdagen bifallas; samt

11:o) att Riksdagen måtte finna herr A. P. Gustafssons motion vara besvarad genom hvad utskottet i föregående punkter hemställt.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag hafva vid föredragning af nämnda utlåtande kamrarne — efter att till en början hafva beslutit, att, för den händelse utskottets förslag skulle komma att i vissa delar af den ena eller andra kammaren återförvisas, utskottet skulle lemnas öppen rätt att vid ärendets förnyade behandling i afseende å de paragrafer, hvilka blifvit med eller utan ändring godkända, föreslå sådana jemkningar, som af ifrågasatta förändringar i återförvisade delar kunde

föranledas — sammanställande godkänt hvad utskottet hemställt i punkterna 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10 och 11.

Beträffande utskottets hemställan i punkten 1 hafva kamrarne godkänt den af utskottet föreslagna lydelse af 9 kap. 1 och 3 §§ och 10 kap. 2 § giftermålsbalken, öfverskriften till 11 kap. samma balk samt 1—7, 9, 10 och 12 §§ i sistnämnda kap. äfvensom förslagets slutmening, ingress och rubrik.

9 kap. 2 § samt 11 kap. 11 § giftermålsbalken hafva af båda kamrarne visats åter till utskottet. 11 kap. 8 § samma balk har af Andra Kammaren antagits i den af utskottet föreslagna lydelse, hvaremot Första Kammaren godkänt den lydelse, som föreslagits i en af herr R. Dickson vid utskottets utlåtande fogad reservation; och har slutligen utskottets i förevarande punkt gjorda hemställan blifvit af Första Kammaren återförvisad.

Punkten 2 har af Andra Kammaren godkänts, men af Första Kammaren visats åter till utskottet.

Vidkommande punkten 6 hafva båda kamrarne godkänt 1, 2, 4—6, 10—31 §§ af den föreslagna lagen om boskilnad äfvensom förslagets slutmening, ingress och rubriker. 3 § har af Andra Kammaren godkänts, men af Första Kammaren visats åter till utskottet. 7—9 §§ hafva af båda kamrarne återförvisats; och har af Första Kammaren jemväl utskottets i punkten gjorda hemställan visats åter.

I anledning af omförmälda återremisser och skiljaktiga beslut har utskottet nu att afgifva utlåtande, dervid utskottet gör början med

A. Förslaget till lag angående ändring i vissa delar af giftermålsbalken.

9 kap.

2 §.

Såsom redan nämnts, har denna § af båda kamrarne återförvisats till utskottet. Besluten härom hafva, att döma af den inom kamrarne förda diskussion, föranledts af åtskilliga omständigheter.

Hvad till en början beträffar paragrafens första stycke, har inom hvardera kammaren framhållits, hurusom det vore mindre lämpligt att i omedelbart sammanhang med de bestämmelser, hvilka innefattade förbud för mannen att genom aftal med tredje man förfoga öfver hustruns enskilda, af mannen förvaltade fastighet, upptaga ett förbud för honom att utan hustruns samtycke sjelf afverka skog å dylik fastighet; i samband

hvarmed erinrats, att den i paragrafens andra punkt gifna bestämmelse om klanderrätt för hustrun eller hennes arfvingar enligt sakens natur ej kunde, såsom punktens ordalydelse innebure, ega tillämpning å en af mannen redan företagen obehörig afverkning. Vidare har inom Första Kammaren anmärkts, att giltigheten af en utaf mannen vidtagen upplåtelse af afverkningsrätt eller annan nyttjanderätt eller rätt till afkomst icke skäligen kunde, såsom utskottets förslag afsåge, göras beroende deraf, att hustruns samtycke till åtgärden lemnats skriftligen och i vittnens närvaro. Slutligen har inom Andra Kammaren antydts, att första styckets tredje punkt tariffade någon redaktionel jemkning, hvarmed lärers åsyftas, att enligt den af utskottet föreslagna affattning orden »i tvenne gode mäns närvaro» till äfventyrs skulle kunna — i stället för att, såsom utskottet afsett, hänföras till de föregående orden »hustruns frivilliga ja och underskrift» — anses sammanhånga med närmast följande uttryck.

Att låta hustruns samtycke till en af mannen gjord upplåtelse af nyttjanderätt eller rätt till afkomst gälla, äfven om det ej lemnats skriftligen och i vittnens närvaro, anser utskottet ej vara att förorda. Utskottet vidhåller i detta afseende hvad i utskottets föregående utlåtande anförts derom, att föreskriften om skriftlig form och vittnens påskrift är egnad att åtminstone i viss mån aflägsna den nära till hands liggande möjligheten af obehörig inverkan från mannens sida; hvartill kommer, att, då in-teckning i de flesta fall torde komma att sökas för upplåtelse, hvarom här är fråga, berörda föreskrift icke kan anses onödigt betungande. Öfriga ofvan omförmälda anmärkningar finner utskottet deremot förtjena beaktande. Att bland de i paragrafens första punkt upptagna bestämmelser, hvilka i allmänhet beröra tredje mans rätt, upptaga det förbud mot skogsafverkning, hvarom här är fråga, är onekligen så till vida mindre egentligt, som detta senare stadgande är afsedt att ega tillämpning allenast i afseende å makarnes inbördes förhållande. Med hänsyn härtill har utskottet, som likväl funnit ifrågavarande stadgande böra i hufvudsak bibehållas och hafva sin plats i nu förevarande §, ansett detsamma lämpligen kunna upptagas såsom ett särskildt stycke näst efter bestämmelserna i första stycket; och har i afseende å stadgandets innehåll utskottet tillika trott sig böra föreslå den förändring, att någon särskild form för afgifvande af hustruns samtycke till afverkning ej skulle förutsättas. I sammanhang med nu antydda förändringar har af redaktionella skäl en något förändrad ordställning ansetts böra föreslås i paragrafens första punkt, hvarjemte, sedan förbudet mot afverkning blifvit ur samma punkt uteslutet, i andra punkten kunnat åter upptagas den i Kongl. Maj:ts förslag förekommande uttryckliga bestämmelsen om ogiltighet af de åtgärder, som i strid med första punkten

vidtagits. Tredje punkten har, med anledning af förenämnda, deremot framställda anmärkning, ansetts böra i afseende å ordställningen något jemkas.

I fråga om sista stycket af förevarande § har inom Första Kammaren blifvit erinradt, att vid uppkommen fråga om fastighets intecknande eller försäljning i fall, som der afsåges, det icke skäligen kunde fordras, att yttrande skulle inhemtas från andra fränder till mannen än dem, som i riket vistades. Då befogenheten af denna anmärkning ej synes kunna förnekas, har utskottet trott sig böra med afseende härå föreslå en något förändrad affattning af slutmeningen i förevarande stycke. Inom Andra Kammaren har vidare såsom en brist anmärkts, att här föreslagna stadganden icke såsom motsvarande bestämmelser i gällande lag innehölle något uttalande, att hustrun, då hon af mannen dertill bemyndigades, egde att försälja fast egendom. Då emellertid, med hänsyn till den rättsliga ställning, gift qvinna enligt förslaget skulle i allmänhet intaga, någon tvekan icke skäligen synes böra råda derom, att hon under nyssnämnda förutsättning eger att å mannens vägnar sluta aftal, samt en bestämmelse om hustruns befogenhet härtill för öfrigt icke lär ega sin rätta plats i förevarande §, har utskottet ansett sistberörda anmärkning ej böra föranleda ändring i förslaget.

På grund af hvad nu blifvit anfördt får utskottet hemställa,

1:o) att Riksdagen måtte för sin del besluta, att
9 kap. 2 § giftermålsbalken skall erhålla följande lydelse:

Mannen hafve ej makt att sälja, skifta, bortgifva eller med inteckning för gäld belasta hustruns enskilda fasta egendom, som af honom förvaltas, utan att han hafver hennes frivilliga ja och underskrift i tvenne gode mäns närvaro, ej heller att utan sådant samtycke sluta aftal, hvarigenom å egendomen lägges servitut, eller upplåta rätt till afkomst af egendomen eller rätt att annorledes än för egendomens behof afverka skog derå. Sker det ändock, vare den åtgärd ogill, och må klander derå väckas af hustrun eller hennes arfvingar. Har mannen eljest upplåtit nyttjanderätt till fastighet, hvarom nu är sagdt, utan hustruns frivilliga ja och underskrift i tvenne gode mäns närvaro, må den upplåtna rättigheten ej intecknas; och ege hustrun efter mannens död, eller då äktenskapet eljest blifvit upplöst eller boskilnad

beviljats, rätt att uppsäga den, som nyttjanderätten innehafver; dock njute landbo eller hyresman, som uppsagd varder, laga fardag. Dör hustrun före mannen, ege hennes arfvingar enahanda uppsägningsrätt. Nyttjanderättens innehafvare ege ock, der äktenskapet upplöses eller boskilnad beviljas, lof att uppsäga.

Ej vare mannen tillåtet att utan samtycke af hustrun å hennes enskilda fasta egendom, som af honom förvaltas, afverka skog annorledes än för egendomens behof.

Har mannen öfvergifvit hustrun, eller är han för sjukdom eller af annan orsak ur stånd att om boet draga försorg, ege hustrun till nödtorft pantsätta eller afyttra egendom i boet, hvaröfver hon eljest ej egt råda; dock må ej fast egendom intecknas eller afyttras, med mindre rätten, efter inhemtande af yttrande från mannens närmaste fränder, som i riket vistas, det medgifver.

11 kap.

8 §.

Andra Kammaren har, såsom förut nämnts, godkänt den af utskottet föreslagna affattning af denna §, så lydande:

»Har samfäld egendom gått till betalning af gäld, derför, efter ty i 1, 3 eller 4 § är sagdt, samfälda boet ej svarar, eller har gäld, som i 5 § sägs, guldits af annan samfäld egendom än den, hvaröfver hustrun egt råda, eller har samfäld egendom blifvit genom ena makens särskilda vållande och förgörelse, utan nytta för andra maken, boet afhänd, eller till förbättring af ena makens enskilda egendom använd, skall vid boets delning den make, som sålunda njutit enskild fördel af samfälda boet eller vållat dess minskning, af sin lott i boet och enskilda egendom gifva andra maken vederlag till så stort belopp, som svarar mot den senares giftorätt i hvad ur samfälda boet gått.»

Första Kammaren har deremot antagit följande lydelse af paragrafen:

»Har samfäld egendom gått till betalning af gäld, derför, efter ty i 1, 3 eller 4 § är sagdt, samfälda boet ej svarar, eller har gäld, som i 5 § sägs, guldits af annan samfäld egendom än den, hvaröfver hustrun egt råda, eller har samfäld egendom blifvit genom ena makens särskilda vållande och förgörelse, utan nytta för andra maken, boet afhänd, skall

vid boets delning den make, som sålunda njutit enskild fördel af samfälda boet eller vållat dess minskning, af sin lott i boet och enskilda egendom gifva andra maken vederlag till så stort belopp, som svarar mot den senares giftorätt i hvad ur samfälda boet gått.

Finnes vid bodelning samfäld egendom vara använd till sådan förbättring af ena makens enskilda egendom, som ej är att räkna till dess underhåll och skötsel, gifve ock den make af sin giftorätt och enskilda egendom vederlag, beräknad efter andra makens giftorätt i hvad mot värdet af förbättringen svarar.»

Skiljaktigheten rörer frågan om vederlag för samfäld egendom, som användts till förbättring af ena makens enskilda egendom, och består *dels* deri, att enligt Andra Kammarens beslut vederlag skall utgå för hvarje dylik förbättring, men enligt den af Första Kammaren godkända lydelse endast om förbättringen ej är att räkna till underhåll och skötsel, *dels* deri, att till grund vid vederlagets beräknande skall läggas, enligt den af Andra Kammaren beslutade lydelse, beloppet af de medel, som utgått ur samfälda boet, men enligt Första Kammarens beslut värdet å den vunna förbättringen.

En sammanjemkning af kamrarnes beslut har utskottet trott kunna lämpligen åstadkommas sålunda, att i fråga om förutsättningen för vederlagsrättens inträdande Första Kammarens beslut godkännes, men i afseende å sättet för vederlagets beräknande beslut fattas i öfverensstämmelse med den af Andra Kammaren omfattade mening.

Utskottet får alltså i sammanjemkningsändamål hemställa,

2:o) att Riksdagen, hvardera kammaren med fränträdande af sitt förut fattade beslut, måtte för sin del besluta, att 11 kap. 8 § giftermålsbalken skall erhålla följande lydelse:

Har samfäld egendom gått till betalning af gäld, därför, efter ty i 1, 3 eller 4 § är sagdt, samfälda boet ej svarar, eller har gäld, som i 5 § sägs, guldits af annan samfäld egendom än den, hvaröfver hustrun egt råda, eller har samfäld egendom blifvit genom ena makens särskilda vållande och förgörelse, utan nytta för andra maken, boet afhänd, eller är den å ena makens enskilda egendom använd till sådan förbättring, som ej är att räkna till dess underhåll och skötsel, skall vid boets delning den make, som sålunda njutit enskild fördel af samfälda boet eller vållat dess minskning, af

sin lott i boet och enskilda egendom gifva andra maken vederlag till så stort belopp, som svarar mot den senares giftorätt i hvad ur samfälda boet gått.

11 §.

Anledningen till den af båda kamrarne beslutade återremissen af denna § synes ligga deri, att man dels ansett den i paragrafen uttalade grundsats följa redan af de i 9 och 10 §§ gifna stadganden, dels befarat, att ett särskildt omnämnande af det i förevarande § angifna fall kunde föranleda det missförstånd, att under vissa andra, dermed jemförliga omständigheter vederlag ej skulle utgå.

Då ifrågavarande stadgande icke ovilkorligen torde kunna anses behöfligt, föranlåtes utskottet hemställa,

3:o) att Riksdagen måtte besluta, att 11 § af det i utskottets utlåtande n:o 1 föreslagna 11 kap. giftermålsbalken skall utgå.

12 §.

Denna paragraf har af båda kamrarne godkänts. I anledning af hvad nyss föreslagits om uteslutande af 11 §, får utskottet emellertid hemställa,

4:o) att Riksdagen, hvardera kammaren med frånträdande af sitt förut fattade beslut, måtte besluta, att 12 § af det i utskottets utlåtande n:o 1 föreslagna 11 kap. giftermålsbalken skall erhålla nummer 11.

Under förutsättning, att kamrarne bifalla hvad utskottet här ofvan i punkterna 1—4 föreslagit, får utskottet hemställa om kamrarnes förklarande,

5:o) att Riksdagen, som funnit Kongl. Maj:ts förslag till lag angående ändring i vissa delar af giftermålsbalken icke kunna oförändradt godkännas, för sin del antagit en lag i ämnet, af den lydelse kamrarnes, i

anledning af utskottets hemställan ej mindre i utlåtandet n:o 1 än äfven i detta memorial, fattade sammanställmande beslut utvisa.

B. Förslaget till lag angående ändrad lydelse af 19 kap. 4 § ärfdabalken.

Hvad utskottet i andra punkten af sitt utlåtande n:o 1 hemställt rörande förevarande lagförslag har af Andra Kammaren godkänts, hvaremot Första Kammaren visat punkten åter till utskottet. Anledningen till återförvisningen torde, att döma af diskussionen i frågan, ligga deri, att det ansetts olämpligt, att bestämmelsen om förmånsrätt för hustruns fordran hos gode mannen skulle ega tillämpning, äfven då godmansuppdraget anförtratts åt mannen.

Då emellertid den ifrågasatta förmånsrätten synes öfverensstämma med grunderna för nu gällande lagstiftning, får utskottet hemställa,

6:o) att Första Kammaren måtte i likhet med Andra Kammaren bifalla utskottets i punkten 2 af utskottets utlåtande n:o 1 gjorda hemställan.

C. Förslaget till lag om boskilnad.

3 §.

Anledningen till Första Kammarens beslut att till utskottet återförvisa denna § är att söka allenast deri, att man velat bereda utskottet utväg att, för den händelse det i 9 kap. 2 § giftermålsbalken föreslagna förbudet för mannen att å hustruns enskilda fastighet afverka skog komme att ur sistnämnda lagrum uteslutas, i stället föreslå ett tillägg till förevarande § i syfte att dylik afverkning under vissa omständigheter skulle för hustrun medföra rätt att vinna boskilnad. Då emellertid enligt den af utskottet här ofvan föreslagna lydelse af 9 kap. 2 § giftermålsbalken ifrågavarande afverkningsförbud skulle komma att der qvarstå, får utskottet hemställa,

7:o) att Första Kammaren måtte biträda Andra Kammarens beslut rörande 3 § i lagen om boskilnad.

7 §.

Kamrarnes sammanstående beslut om återförvisning af denna § har föranledts deraf, att den bestämmelse, som i slutet af paragrafens andra stycke blifvit af utskottet tillagd rörande utfärdande i visst fall af offentlig kallelse å make, som skall öfver boskilnadsansökning höras, ansetts böra, till undvikande af onödigt dröjsmål med boskilnadsmålets behandling, jemkas, i syfte att den tid, som efter kallelsens sista införande i tidningarne borde förflyta innan målet finge åter företagas, blefve förkortad.

Då någon olägenhet ej synes följa deraf, att den af utskottet i berörda hänseende föreslagna tid af två månader inskränkes till en månad, får utskottet hemställa,

8:o) att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 7 § i lagen om boskilnad skall erhålla följande lydelse:

Är ansökning om boskilnad gjord allenast af endera maken, teckne rätten eller domaren å ansökningen kallelse å makarne att sig vid rätten inställa, i stad sist inom åtta dagar och på landet å viss dag under pågående eller näst infallande lagtima ting eller ock å urtima ting, der sådant äskas.

Kallelsen skall genom sökandens försorg delgifvas andra maken. Är denne ej tillstädes å den för inställelsen utsatta dag, och visas ej, att kallelsen blifvit delgifven i så god tid, att maken kunnat iakttaga inställelse, eller ock att för delgifningen hinder mött, vare ansökningen förfallen. Har maken särskilda gånger blifvit med kallelsen sökt i sitt hemvist, utan att maken sjelf eller ombud kunnat träffas eller upplysning vinnas, hvar maken sig uppehåller, utsätte rätten dag för ärendets vidare behandling och förelägge genom kungörelse, som införes i allmänna tidningarna tre gånger, sista gången minst en månad före nämnda dag, maken att sig vid rätten infinna. Kommer ej maken, utgöre den omständighet icke hinder för boskilnadsmålets vidare handläggning.

Varder boskilnadsansökningen medgifven eller visas till densamma skälig anledning, och är ej bouppteckning ingifven, meddele rätten förordnande för lämplig person att uppteckningen förrätta, såsom i 6 § sägs.

8 och 9 §§.

Skälet till kamrarnes beslut att återremittera dessa båda paragrafer torde vara att söka deri, att makarnes skyldighet att med ed bekräfta rättigheten af den i anledning af boskilnadsansökningen upprättade bouppteckning ansetts kunna inskränkas till sådana fall, då yrkande om edgång framställts af någon, för hvilken bouppteckningens rättighet är af betydelse. Utskottet har i sitt föregående utlåtande erinrat, att bouppteckningens tillförlitlighet är af vikt icke allenast för makarne sjelfva, utan äfven för deras borgenärer, samt att det vid sådant förhållande ej kan vara lämpligt att, såsom Kongl. Maj:ts förslag afser, låta makes skyldighet att edfästa bouppteckningen inträda endast då yrkande i sådant syfte blifvit af andra maken framställt. Vill man åter, såsom under den inom kamrarne förda diskussion blifvit ifrågasatt, medgifva äfven borgenärerna rätt att påkalla edgång, synes någon väsentlig olägenhet ej kunna uppkomma derigenom, att den ovilkorliga edspligten eftergifves. Utskottet har därför trott sig böra föreslå, att makes skyldighet att beediga bouppteckningen göres beroende deraf, att yrkande i sådant afseende framställts antingen af andra maken eller af borgenär, hvilkens fordran tillkommit före boskilnadsansökningen.

Af denna förändring torde åter följa, ej mindre att den i 9 § af utskottets förslag upptagna föreskrift erhåller enahanda affattning som motsvarande stadgande (8 §) i Kongl. Maj:ts förslag, än äfven att denna föreskrift, på sätt i Kongl. Maj:ts förslag skett, i lagen intages framför bestämmelsen om bouppteckningsed.

På grund af det sålunda anförda hemställer utskottet,

3:o) att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 8 och 9 §§ i lagen om boskilnad skola erhålla följande lydelse:

8 §.

Sedan boet blifvit i laga ordning upptecknad, meddele rätten så snart ske kan beslut i boskilnadsfrågan.

9 §.

Rigtigheten af upprättad bouppteckning vare make pliktig att med ed inför rätten fästa, der det yrkas af andra maken eller af borgenär, hvilkens fordran tillkommit före boskilnadsansökningen.

Under förutsättning, att kamrarne bifalla hvad utskottet här ofvan i punkterna 7, 8 och 9 föreslagit, får utskottet hemställa om kamrarnes förklarande,

10:o) att Riksdagen, som funnit Kongl. Maj:ts förslag till lag om boskilnad icke kunna oförändradt godkännas, för sin del antagit en lag i ämnet, af den lydelse kamrarnes, i anledning af utskottets hemställan ej mindre i utlåtandet n:o 1 än äfven i detta memorial, fattade sammanställande beslut utvisa.

Slutligen får utskottet, i anledning af det nära sammanhang, som råder mellan de i Kongl. Maj:ts nådiga proposition n:o 28 innefattade lagförslagen, hemställa,

11:o) att, för den händelse i följd af den ena eller andra kammarens beslut, vid behandlingen af detta memorial, något af lagförslagen skulle förfalla, åt utskottet måtte varda uppdraget att i de antagna lagförslagen föreslå sådana ändringar, som deraf nödvändigt föranledas.

Stockholm den 3 maj 1898.

På särskilda utskottets vägnar:

ROBERT DICKSON.